

ГРОЗДОБЕРЦИ

Ей китна пролетъ се завърна,
Гората се разви.
За новъ животъ, съсъ нова хубостъ
Се всичко обнови.

И сладъкъ дъхъ и сладки песни
Изпълнятъ небеса...
Съвзе се, пъпчици подаде
И витата лоза.

И, весела, съ приветъ помаха
Лозините си тя —
Та редомъ поздрави тревите
И буйнали цветя.

Едничко само я възчуди
Въ света за нея новъ:
«Защо ли е наоколо ѝ
Дълбокъ изровенъ ровъ?»

Докле отгатне тя, налетя
Лозари рой... въ несвясъ
Лозините ѝ те съсъ косерь
Подрязаха завчасъ.

Лозата порой горки сълзи
Порони... А съсъ смяхъ
Лозарите се отпиляха —
Та еня ли ги й тях!

Но мина време. Лятно слънце
Надъ нея затрептя.
День мина, миналите скърби
Забрави вече тя.

И почна охолно да растне,
Да пери листове, —
Че тулятъ се подъ тяхъ свенливо
Разкошни гроздове.